

HET ACCOUNTANTSBEROEP IN DE VERENIGDE STATEN (II)

door Drs. Jac. Krikke

De ontwikkeling van een beroep kan langs vele lijnen getekend worden. Enkele hiervan zijn

- a. het aantal beoefenaren van het beroep;
- b. de ontwikkeling van de beroepsorganisatie;
- c. de ontwikkeling van de beroepsopvattingen;
- d. de opleiding voor het beroep;
- e. de rol die het beroep speelt; het aanzien dat en de erkenning die het beroep geniet.

Onder meer punt d. werd in een vorige beschouwing behandeld; thans zal over de punten a. en b. het een en ander worden gezegd.

ad a. *Het aantal C.P.A.'s*

Het aantal C.P.A.'s was aan het eind van de vorige eeuw gering: in 1900 waren 243 personen krachtens de wetten die kort daarvoor in verschillende staten waren gegeven, gerechtigd zich „C.P.A.” te noemen. In de jaren 1900-1950 groeide het aantal sterk:

1900	243
1910	1712
1920	4497
1930	13560
1940	20169
1950	38104
1960	70250

In 1962 passeerde het aantal de 75.000 ¹⁾ (hierbij zijn alleen bedoeld de C.P.A.'s en niet de al of niet gelicensieerde „public accountants”).

Een vergelijking van de toename van het aantal C.P.A.'s in de periode 1900-1950 met die van het aantal advocaten en artsen in dezelfde periode maakt de snelle groei van het accountantsberoep in het begin van de 20e eeuw duidelijk.

	1900	1950
C.P.A.'s	243	38104
advocaten	115000	190000
artsen	132000	180000

Het aantal accountants op de bevolkingsdichtheid:

Verenigde Staten	één C.P.A. per 2500 der bevolking
Engeland	één chartered accountant per 1000 der bevolking
Nederland	één N.I.v.A.-V.A.G.A.-accountant per 5200 der bevolking

¹⁾ Gegeven ontleend aan „The C.P.A.” van januari 1962.

I. *De organisatie*

In 1887 stichtten enkele accountants (merendeels Schotse en Engelse chartered accountants) de „American Association of Public Accountants”, de directe voorloper van het huidige Institute; negen jaren later passeerde het ledental de 45.

Reeds spoedig ontstonden ook „state societies”. De reden hiervan was tweërlei:
a. Geleidelijk na New York kregen ook andere „states” wetten die het beroep regelden: normen voor de toelating tot en uitoefening van het beroep in de respectieve staten stelden. Deze normen moesten gehandhaafd en verder ontwikkeld worden.
b. In staten waar nog geen wet was, streefden daar opgerichte „societies” in die richting.

De „state societies” verenigden zich in 1902 tot de „Federation of Societies of Public Accountants in the United States of America”. Betrekkelijk kort daarna gingen stemmen op om „Association” en „Federation” te doen samengaan. Tijdens het eerste internationale accountantscongres in 1904 (door de „Federation” georganiseerd en te St. Louis gehouden) - het internationale aspect kreeg accent doordat onze landgenoot, de heer E. van Dien, als enige niet-Amerikaans-Engelse deelnemer van de in totaal 91 deelnemers het congres bijwoonde - werden reeds besprekingen in die richting gevoerd en in 1905 vond de fusie plaats. Het gecombineerde ledental bedroeg toen 266.

In 1911 onderging de organisatie een versteviging door het aantrekken van een full-time secretaris, die tevens „editor” van de reeds bestaande „The Journal of Accountancy” werd.

Toch bleven er moeilijkheden: de vereniging was in de grond van de zaak in belangrijke mate een federatie van „state societies” en daardoor bleek het onmogelijk alle leden een uniform reglement voor de wijze van uitoefening van het beroep op te leggen en te komen tot een „common standard” voor de toelating tot het beroep.

In 1916 werd de vereniging gereorganiseerd:

- het lidmaatschap werd uitsluitend individueel en niet meer (ook) via de vereniging van de staat;
- alle kandidaten voor het lidmaatschap moesten examen afleggen voor de eigen nieuw gecreëerde „Board of Examiners”;
- stappen werden gedaan om te komen tot uniform voor alle leden geldende „Rules of Professional Conduct”;
- de naam werd (in 1917) veranderd in „American Institute of Accountants”.

In 1921 stichtte een aantal leden - van mening zijnde, dat er behoefte was aan een organisatie uitsluitend bestaande uit certified public accountants die de nadruk leggen op de waarde van de kwalificatie „C.P.A.” - de „American Society of Certified Public Accountants”.

Reeds drie jaren later werd gepoogd beide organisaties te doen samengaan maar de tijd bleek daar toen niet rijp voor. In 1936 evenwel vond de fusie plaats en werd het A.I.A. met een totaal ledental van 4890 de enige nationale beroepsorganisatie. Deze veranderde in 1957 zijn naam in A.I.C.P.A.

De groei van de organisatie nog even in cijfers:

(medio)	1887:	7
	1896:	45
	1905:	266
	1916:	1.150
	1926:	2.064
	1936:	4.890
	1940:	5.437
	1950:	16.061
	1961:	40.805

Nog een enkele opmerking:

- a. Eisen voor het lidmaatschap o.m.:
 - bezit van het C.P.A.-diploma
 - werkzaam op het gebied van de accounting".
- b. Beroepsuitoefening: De leden van het A.I.C.P.A. mogen hun beroep niet uitoefenen in de vorm van een rechtspersoon. De maatschapsvorm is zeer sterk ontwikkeld.

II. *De verhouding nationale organisatie - „state societies”*

In 1897 (een jaar nadat in de staat New York de eerste C.P.A.-wet van de V.S. van kracht werd) werd als eerste in de staat New York de „New York State Society of Certified Public Accountants” opgericht.

In de volgende jaren ontstonden - eveneens na het totstandkomen van de C.P.A.-wetten in de respectieve staten - meer „state societies” en thans heeft iedere staat New York: 9.997; dan volgen Californië met 5.370 en Texas met 3.371.

Het lidmaatschap ook van de „state society” is niet verplicht. Ondanks deze vrijheid zijn velen lid: de „state societies” hebben tezamen meer leden dan het A.I.C.P.A., namelijk (in 1961) 49.155. De grootste „state society” is die van de staat New York: 9.997; dan volgen Californië met 5.370 en Texas met 3.371. Voor de individuele C.P.A. betekent zijn lidmaatschap van de statelijke organisatie niet automatisch het lidmaatschap van de nationale organisatie. Vele C.P.A.’s zijn lid van beide instituten; velen van een van beide; velen ook van geen van beide (n.b. omstreeks 54% van de 75.000 C.P.A.’s zijn lid van de nationale organisatie).

Op kleine schaal doen de „state societies” hetzelfde als het Institute op nationaal plan; alle statelijke organisaties hebben als voornaamste doelstellingen het handhaven en uitbouwen van zo hoog mogelijke normen voor de beroepsuitoefening, de bemoeienis met, de ontwikkeling en verbetering van de opleiding in hun staat, het verlenen van vaktechnische steun aan de beroepsuitoefening van hun leden, de bescherming van de belangen van hun leden en van het publiek.

Het komt ook regelmatig voor dat verschillende „state societies” als groep optreden, b.v. door het houden van regionale conferenties waaraan dan vaak ook de nationale organisatie haar medewerking verleent.

Er zijn dus 53 „state societies” van C.P.A.’s, organisaties die geheel onafhankelijk van het Institute en autonoom zijn. Het Institute heeft geen gezag over hen. Toch is het natuurlijk gewenst dat er coördinatie is tussen de arbeid van statelijke en nationale organisaties. Verschillende verbindingen zijn in de loop der jaren tot dit doel ontstaan. In feite is er ook een grote invloed van het A.I.C.P.A. op de

„state societies” die werkt in de richting van de ontwikkeling van een zoveel mogelijk gelijk gericht beleid t.a.v. de grote lijnen.

Deze coördinatie realiseert zich b.v. doordat de bestuursleden en commissieleden van de statelijke verenigingen vrijwel allen én lid van de statelijke én lid van de landelijke vereniging zijn. Er is echter nog meer band tussen beide: de voorzitters van de „state societies” zijn - onder voorwaarde dat zij lid zijn van het A.I.C.P.A. - voor de duur van hun voorzitterschap automatisch lid van het circa 190 leden tellende algemeen bestuur van het A.I.C.P.A.

De structuur van nationale en statelijke organisaties heeft na- en voordelen. De nationale organisatie betreurt het dat ondanks de verbindingen die er liggen, toch het beleid van de „state societies” soms afwijkt van haar eigen beleid. Zij ziet ook hier en daar enige dublering van activiteit.

De nationale organisatie erkent echter ook de hoge waarde van het bestaan van de „state societies”: zij zijn de bronnen van informatie en advies die in dit grote land een zo volledig mogelijk beeld van de beroepsopvattingen op onderscheiden gebieden mogelijk maken en een maximale effectiviteit van het beroep als geheel zeer bevorderen.

De wetgeving op accountantsgebied in de verschillende staten is een voorbeeld van de moeilijkheden en mogelijkheden die hier liggen.

Hierop wordt hieronder nog teruggekomen.

III. *De activiteiten van het A.I.C.P.A.*

Deze zijn vele en velerlei. Het onderstaande is slechts een aanduiding van enkele aspecten van het werk van het bestuur, de circa 80 commissies en het bureau van het Institute.

a. *Behartiging van de belangen van de beroepsgenoten*

Het Institute ontplooit veel activiteiten tot dit doel; men denke aan de betrekkingen met de Overheid, de advocaten en de financiële wereld.

Wat de *Overheid* betreft: de toenemende omvang van de regelingen van overheidswege heeft in de laatste 25 jaren geleid tot een steeds nauwere samenwerking tussen het Institute en verschillende ministeries en andere afdelingen van de Overheidsdienst. Nauwe betrekkingen bestaan ook met de in 1933 in het leven geroepen S.E.C. De belangen en de betekenis van de arbeid van de accountants met betrekking tot federale wetgeving op fiscaal gebied, de controle van bepaalde categorieën bedrijven en de behoefte aan advies op administratief gebied worden zo doeltreffend mogelijk naar voren gebracht. Twee illustraties van de betekenis van dit alles zijn het bestaan van een A.I.C.P.A.-„committee on relations with the S.E.C.” en het feit dat in 1959 door het Institute in Washington een „bijkantoor” werd geopend met een permanente staf. Een en ander heeft veel bijgedragen tot het beter op de hoogte zijn met op komst zijnde regelingen voorzover die voor het beroep van belang zijn en tot een groter arbeidsterrein van de openbare accountant in deze sectoren. Er is bv. de eis gekomen tot controle van de administratie door een onafhankelijke accountant, die verschillende overheids-takken hebben opgelegd aan particuliere credietinstellingen; een recent voorbeeld - ontleend aan de rubriek „Washington background” van de „J. of A.”,

van maart 1962 - is dat van de zijde van het Ministerie van Financiën wordt nagestreefd dat de „Farm Credit Administration” van de bijna 3000 agrarische coöperatieve credietinstellingen, die gelden lenen van de overheidsbanken, een controle door openbare accountants moet eisen.

Met de American Bar Association, de nationale organisatie van *advocaten*, is het Institute het, na lange en soms moeilijke onderhandelingen, in 1951 aanvankelijk eens geworden over een „beginselverklaring” voor het verrichten van belastingwerkzaamheden door beide groepen deskundigen. Ook na de totstandkoming van dit stuk bleven de gemoederen echter niet altijd rustig en werd soms opnieuw door leden van de „Bar Association” de van oudere datum zijnde arbeid van accountants in belastingzaken belaagd. In 1956 evenwel werd opnieuw de vrede getekend en sedertdien zijn de betrekkingen „reasonably amicable” gebleven.²⁾

Na tientallen jaren van belangentegenstellingen hebben C.P.A.'s en advocaten in 1959 gezamenlijk uitgesproken dat in het belastingwerk zowel ruimte is voor de C.P.A. als voor de advocaat.³⁾

Door gezamenlijke inspanning van de „committee on auditing procedure” en het nationale bureau van het Institute is het tot een beter begrip gekomen van de *financiële wereld* voor het werk van de accountant, met name voor de betekenis van de controle van jaarrekeningen door accountants. Er worden - om een voorbeeld te noemen - gezamenlijke vergaderingen van accountants en bankiers georganiseerd door het Institute.

De public relations afdeling van het Institute is zeer actief; haar arbeid strekt zich, in nauwe samenwerking met de „state societies”, uit tot het hele land. Zij varieert van het bevorderen van de verschijning van artikelen tot het verzorgen van radio - en t.v. - programma's en benadert niet alleen de grote centra en het grote bedrijfsleven, maar ook vaak de andere delen van het maatschappelijk verkeer, daaronder ook de minder grote bedrijven teneinde ook hen het belang van de dienstverlening van de accountant meer onder het oog te brengen.

De public relations afdeling behartigt de belangen van de leden ook op een geheel andere, belangrijke manier, nl. door het geven van voorlichting aan jonge mensen, teneinde hen voor het beroep te interesseren en zo een voldoende aanwas van nieuwe C.P.A.'s te verzekeren. Deze activiteit is zeer omvangrijk.

b. *Ontwikkeling van de beroepsopvattingen*

Slechts worden genoemd de totstandkoming van de „Rules of Professional Conduct” en de „Code of Ethics” alsmede van „auditing standards” en van „accounting principles”.

In 1916 begonnen vooruitziende leden van het Institute hun pogingen tot het bereiken van de situatie waarin er „auditing standards” zouden zijn die algemeen door de beroepsgenoten aanvaard zijn en toegepast worden. De ontwikkeling heeft een sterke stoot gekregen door de McKesson-Robbins case (1938) die min of meer de aanleiding was tot de instelling in dat jaar van de „committee on auditing procedure”. Deze commissie deed enige tijd later het rapport „Extensions of auditing procedure” het licht zien waarin een door de accountant zelf te ver-

²⁾ L. H. Penney in „The Journal of Accountancy” van januari 1962.

³⁾ J. Don Edwards in „History of public accounting in the United States” blz. 297.

richten inventarisatie van voorraden en een verificatie van de vorderingen door middel van saldobiljetten etc. worden voorgeschreven.

Een verder belangrijke publicatie van de „committee on auditing procedure” is de samenvattende „Codification of statements on auditing procedure” in 1951 en de daarna nog steeds verschijnende nieuwe rapporten, alle dienend als richtsnoer voor de beroepsgenoten.

De van gelijke leeftijd zijnde „committee on accounting principles” heeft reeds verschillende vervormingen ondergaan. Hoewel zij vele „accounting research bulletins” publiceerde en daarmee veel invloed uitoefende (onder meer op de verslaglegging van vennootschappen) was er behoefte aan een sneller samenstellen van meer rapporten over lopende problemen op het gebied van de „accounting” evenals aan een meer principiële en bredere ondergrond voor de verschillende adviezen en conclusies waartoe de commissie kwam. Deze beide oorzaken leidden in 1960 tot het in het leven roepen van de „Accounting principles board” (een commissie van 21 leden) die tezamen met de research-afdeling van het Institute zulke beschouwingen zal gaan produceren. De eerste twee zijn inmiddels verschenen: „The basic postulates of accounting” en „Cash flow analysis and the funds statements”.

c. Instituutsactiviteiten die hun ontstaan vinden in de vele verschillende voorschriften van en voor het beroep

Er zijn o.a. de verschillen tussen de reglementeringen van de „state societies” (b.v. inzake de regels voor de „professional conduct”: de enige nationale „standard” is de reglementering van het A.I.C.P.A. op dit gebied).

Ook andere verschillen zijn er die van groot belang zijn voor de beroepsuitoefening, namelijk die tussen de wetgevingen van de verschillende staten:

- in de voorwaarden voor het verlenen van de kwalificatie „C.P.A.” en van de „licenses” voor de praktijkuitoefening, welke beide aangelegenheden per staat geregeld zijn;
- tussen de staten die wel wettelijke voorschriften voor de „professional conduct” hebben en staten die ze niet hebben.
- met betrekking tot de vraag hoe het staat met C.P.A.’s die hun praktijk in meerdere staten uitoefenen en de voorschriften (wettelijke en andere) die daarvoor bestaan.

Op dit laatste gebied bestaat een situatie die door sommige gezaghebbende Amerikaanse accountants absurd genoemd wordt.

Er liggen in verschillende statelijke wetten beperkingen terzake van het gebruik van de aanduiding „C.P.A.”. Bepaalde kantoren mogen in een andere staat soms niet de aanduiding „C.P.A.’s” gebruiken. 18 staten b.v. hebben de wettelijke bepaling dat een firma alleen deze aanduiding mag voeren als alle partners in het bezit zijn van de kwalificatie van die staat. Ook de bepalingen voor het tijdelijk werkzaam zijn in een staat door C.P.A.’s van andere staten variëren aanmerkelijk: de verschillen lopen van staten waar zulke tijdelijke werkzaamheid vrijelijk is toegestaan tot staten waar een dergelijke werkzaamheid is verboden (met echter dan nog wel de mogelijkheid om op basis van wederkerigheid een C.P.A.-kwalificatie van die staten te verkrijgen). Het komt zelfs voor dat een C.P.A. van een

staat in een andere staat eerst zijn beroep mag uitoefenen als hij in die andere staat eerst twee jaar praktisch is gaan werken bij een andere C.P.A. om aan de eis van die staat t.a.v. praktische ervaring, voor men tot de beroepsuitoefening wordt toegelaten, te voldoen!

Dat er behoefte is aan uniformiteit, is duidelijk. De beroepsuitoefening is immers over het hele land gelijk: „accounting principles” en „auditing standards” gelden universeel; investeringen, filiaalvorming, belastingen, tarieven etc. storen zich niet aan statelijke grenzen. Daarom zijn de wettelijke beperkingen van de staten op het vrije bewegen van de diensten van accountants schadelijk voor het beroep.

Aan het bevorderen van meer eenheid op deze gebieden wordt wel gewerkt; echter wordt het probleem naar sommiger mening nog te weinig in zijn geheel aangepakt. Hier ligt, in sterke mate, een taak voor het A.I.C.P.A.

Dit is immers de *nationale* organisatie van het beroep en bovendien hebben in haar bestuur zitting de voorzitters van de „state societies”, mensen dus die onder al de verschillende wetgevingen leven.

Het Institute is ook in feite actief op dit gebied: de belangrijke „committee on state legislation” heeft een rapport gepubliceerd en daarin een voorstel gedaan voor een „regulatory public accounting bill” hetwelk door de volgende grondbeginselen wordt gedragen.

1. Certificaten aan C.P.A.'s uit andere staten behoren te worden uitgegeven op basis van gelijkwaardige „standards” en niet krachtens wederkerige overeenkomsten (slechts 21 van de 53 staten volgen de eerstgenoemde grondslag). Er bestaan nog vaak discriminerende gedragingen t.o.v. C.P.A.'s van andere staten.
2. Het moet een accountantsmaatschap zijn toegestaan de kwalificatie „C.P.A.'s” te gebruiken wanneer zijn „local partners” in het bezit zijn van in die staat afgegeven diploma's en wanneer elke andere partner in het bezit is van het C.P.A.-certificaat afgegeven in enige andere staat.
3. Een C.P.A. moet de volledige vrijheid hebben om iedere andere staat binnen te komen ter uitvoering van controle- en andere opdrachten die deel uitmaken van zijn normale praktijk.
4. Ten behoeve van de bezitters van buitenlandse diploma's of licenties moeten redelijke voorzieningen getroffen worden voor wat betreft het gebruik van hun beroepsaanduiding en het door hen uitoefenen van hun beroep.

d. Het beleid op lange termijn dat het beroep moet voeren

Hier wordt gedacht aan het bestaan (sedert ruim 5 jaren) van de „committee on long-range objectives” die als doel heeft het streven van het beroep en de grote lijn in het beleid voor een periode van omstreeks 20 jaren te concretiseren. Van de verschillende fundamentele uitspraken die de commissie reeds heeft gedaan wordt die in herinnering gebracht welke in 1958 zei dat het een van de doeleinden van het Institute is om de samenwerking en het beraad te bevorderen met organisaties als de American Accounting Association, de National Association of (Cost) Accountants, het Controllars Institute of America en het Institute of Internal Auditors, zulks teneinde de gehele „accounting function” de grootst mogelijke bijdrage te doen leveren aan het maatschappelijk leven. Het A.I.C.P.A. als instituut deed reeds vóór 1958 het een en ander in deze richting. Jaarlijks worden

besprekingen gehouden tussen de voorzitters en de directeuren van de bureaus van de genoemde verenigingen over gemeenschappelijke belangen. Ter oriëntering een enkel woord over deze organisaties.

De *A.A.A.* is de in 1916 opgerichte organisatie van (toen alleen academische) docenten op het gebied van de „accounting”. Later zijn de doelstellingen verwijd en is daarbij gekomen de ontwikkeling van „accounting principles and standards” en veel wat hiermee samenhangt. Het accent is in sterke mate op de research komen te liggen. Een andere zeer belangrijke doelstelling is het verbeteren van de opleiding in „accounting”.

Lid kunnen worden academische docenten, openbare en niet-openbare accountants en andere personen die geïnteresseerd zijn in het ontwikkelen van de „accounting”. De vereniging die bijna 10.000 leden telt, heeft voor haar arbeid samenwerking met allerlei instanties: ook veel met het *A.I.C.P.A.* en, in mindere mate, met de andere genoemde verenigingen. Zij geeft driemaandelijks het bekende „*The Accounting Review*” uit.

De *N.A.A.* is in 1919 te Buffalo opgericht. Haar lidmaatschap is open voor ieder die geïnteresseerd is in haar doelstellingen. Deze liggen op het gebied van de „accounting” in de industrie, in het bijzonder de „cost accounting”. Daarnaast betreffen zij de bestudering van de functie van de administratie en haar betrekkingen tot de andere sectoren in de bedrijven en hetgeen hiermede samenhangt (o.m. de informatieverstrekking vanuit de administratie) alsmede de voorlichting aan de leden over de ontwikkeling in de administratie en het bieden van hulp aan de leden bij praktische problemen.

Ook bedrijfsadministrateurs in vele andere landen zijn lid van de *N.A.A.*

De *N.A.A.*, wier ledental ruim 50.000 bedraagt, heeft in 164 centra „*chapters*” gevormd. Deze „*chapters*” leiden organisatorisch en financieel hun eigen leven maar wel onder regels vastgesteld door de nationale organisatie. Er zijn regelmatig afdelings-, regionale- en (eenmaal per jaar) landelijke bijeenkomsten, welke laatste „*international cost conferences*” genoemd worden.

Ook deze organisatie doet aan research; de resultaten daarvan vinden o.m. hun neerslag in het „*N.A.A. bulletin*”.

Het „*Controllers Institute of America*” is opgericht in 1931; het actieve lidmaatschap is beperkt tot personen die ook werkelijk als controller werkzaam zijn (in de grotere bedrijven)⁴). Het ledental overschrijdt de 5.000. Naast de actieve leden heeft men de „*associate members*”: docenten en schrijvers op dit gebied (maar zij worden alleen benoemd na uitnodiging van het bestuur). Ook deze vereniging heeft een structuur met plaatselijke afdelingen in meer dan 50 steden in de Verenigde Staten en Canada; research doet ook zij.

⁴) Het ligt in het voornemen de naam van het instituut te veranderen in „*Financial Executives Institute*”. Voorts is er het streven om ook financiële deskundigen die geen controller's verantwoordelijkheid dragen, tot het instituut toe te laten.

Het „actieve lidmaatschap” is niet open voor C.P.A.’s in de openbare praktijk.

Het „*Institute of Internal Auditors*” is de gezaghebbende beroepsorganisatie op het gebied van de interne accountants-controle. Opgericht in 1941, beweegt haar ledental zich thans tussen de 5 en de 6.000. Aanvankelijk stond haar lidmaatschap alleen open voor hen die (in het bedrijfsleven en bij de Overheid) direct bij het gebied der interne accountants-controle betrokken waren maar later is daar verandering in gekomen: het gemeenschappelijk belang van interne accountants en openbare accountants heeft er toe geleid dat C.P.A.’s als „associate members” kunnen worden toegelaten. Ook andere personen, n.l. op gebieden die verwant zijn aan dat der interne accountants-controle, kunnen op die wijze lid worden.

Het chapter-systeem is ook hier - overeenkomstig de stelling „strong chapters make a strong institute” - wijd verbreid; in Europa zijn eveneens verschillende afdelingen.

Deze organisatie wijdt ook aandacht aan „research”; zij richt deze niet alleen op de interne accountants-controle in bepaalde bedrijfstakken, maar ook meer algemeen. In 1947 verscheen de bekende „statement” inzake de verantwoordelijkheid van de interne accountant (in 1957 herzien).

Ter afsluiting het volgende.

De zeer snelle groei van het A.I.C.P.A. brengt allerlei problemen mee, ook m.b.t. de verhouding leden-ledenorganisatie. Deze problemen zijn meermalen onderwerp van nadere overweging geweest.

De meest recente aandacht die er aan besteed is, ligt vast in een rapport dat is samengesteld door een commissie ad hoc van het A.I.C.P.A. over de vraag of het wenselijk is dat er „secties” gevormd worden binnen het A.I.C.P.A., welks ledental nu de 42.000 nadert. De leden wonen zeer verspreid. Actieve deelname aan de arbeid van het Institute vindt slechts plaats door 4 % van de leden. Dit laatste acht het A.I.C.P.A. een onbevredigende situatie. De commissie heeft daarom gesuggereerd de vorming van secties op basis van delen van de vakproblematiek zoals „management accounting”, de administratie en organisatie van kleine bedrijven, het opbouwen en leiden van een praktijk, belastingen enz. De structuur van het A.I.C.P.A. zou overigens, in zijn geheel beschouwd, gelijk moeten blijven.

De secties zouden jaarlijkse (leden)vergaderingen moeten houden in verschillende delen van het land en iedere „jaarvergadering” zou zich op haar deelgebied moeten concentreren. De jaarvergadering van het A.I.C.P.A. zou op deze wijze bevrijd zijn van de behandeling van vaktechnische problemen en in meerdere mate gewijd kunnen worden aan het beleid en de organisatorische aangelegenheden van de centrale organisatie.

De behandeling van het rapport heeft nog niet plaats gevonden.